

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený dne x
státní příslušností x
trvale bytem x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 9. 2019 č. j. x, a to tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky,“ se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba

k vycestování.“ Dále se část výroku ve znění: „*Současně se podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování v délce 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,*“ mění a nově zní: „*Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie v délce 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
3. Žalobce ve své žalobě nerozporoval skutková zjištění, avšak byl toho názoru, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován, neboť v jeho věci mělo být postupováno podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Podotkl, že se na území České republiky sice nacházel neoprávněně, avšak z jeho výpovědi vyplynulo, že nikoli s primárním úmyslem porušovat zdejší právní řád. Poznamenal, že měl za cíl vyhledat zde zaměstnavatele, který by po jeho vycestování do domovského státu mohl podpořit budoucí žádost o vydání zaměstnanecké karty, avšak při této aktivitě překročil dobu platnosti krátkodobého víza. Upozornil na to, že tento nelegální stav odstranil tím, že se sám a dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu s žádostí o řešení nastalé situace. Podle jeho názoru s sebou správní vyhoštění nese prvky represivního rozhodnutí, přičemž pro každé rozhodnutí represivní povahy platí, že v sobě snoubí požadavky na individuální a generální prevenci. V posuzované věci je podle něj třeba uvést, že tyto požadavky jsou oslabovány tím, že se jedná o vůbec první protiprávnost, které se na území České republiky dopustil, tato navíc trvala krátkou dobu a byla způsobena tíživou osobní situací. Dodal, že provedl sebereflexi, spolupracoval při objasňování věci, motivoval zahájení správního řízení s cílem odstranit protiprávní stav. S ohledem na uvedené měl za to, že měl být aplikován mírnější a výchovnější postup dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Namítal, že uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku, je nepřiměřeným postihem.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci řízení k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 30. 9. 2019 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. Prokázal se platným cestovním pasem, který obsahoval schengenské vízum s platností od 15. 7. 2019 do 6. 8. 2019 s délkou pobytu 8 dnů. Žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 19. 7. 2019 v lotyšské Rize. Cizinec na místě předložil plnou moc udělenou JUDr. Matěji Šedivému, advokátovi, a žádost o zahájení řízení o povinnosti opustit území České republiky. Vzhledem k tomu, že zde bylo podezření, že žalobce na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, byl dle ust. § 27 odst. 1

písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Oznámením ze dne 30. 9. 2019 č. j. x bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

7. Při svém výslechu dne 30. 9. 2019 žalobce uvedl, že dne 19. 7. 2019 vstoupil na území schengenského prostoru, přicestoval letecky do Lotyšska, do Rigy, a to na základě cestovního pasu a lotyšského víza s platností ode dne 15. 7. 2019 do 6. 8. 2019 s délkou pobytu 8 dnů. Vízum mu bylo vydáno v Taškentu dne 29. 6. 2019, do Lotyšska přijel za účelem turistiky, pobýval tam asi týden, pak odjel do České republiky, aby zde navštívil svého kamaráda. Ode dne 26. 7. 2019 do dne 30. 9. 2019 pobýval nepřetržitě na českém území. Věděl, že na území schengenského prostoru může pobývat pouze 8 dnů ode dne vstupu. Kamarád mu řekl, že mu v České republice zajistí vízum, což však neudělal. Následně žalobce vyhledal právního zástupce a řešil svou situaci tím, že se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. Je ženatý a má dvě děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu. Je s nimi v pravidelném kontaktu, ve vlasti má zázemí. V České republice nechtěl pracovat. Nic zde nevlastní, v Uzbekistánu má byt. Místo pobytu v České republice nikde nehlásil, bydlí zde v pronajatém bytě, platí nájemné ve výši 4 000 Kč měsíčně. Žádné společenské, kulturní ani sportovní vazby tady nemá. Peníze na vycestování má a chce vycestovat. V České republice nepracoval, v Uzbekistánu byl dělníkem v mlékárně, může si tam najít práci. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, nemá zde žádné příbuzné, celá jeho rodina žije v Uzbekistánu. V České republice je poprvé, nemá zde žádné vazby. Nepáchal trestnou činnost. Ve vlasti má kde bydlet, vycestuje za manželkou a dětmi. Je zdravý. Nemá žádnou překážku ve vycestování, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to bezpečná země.
8. Žalovaný si od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 30. 9. 2019 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
9. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky,*“ se mění a nově zní: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.*“ Dále se část výroku ve znění: „*Současně se podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování v délce 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,*“ mění a nově zní: „*Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie v délce 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 27. 7. 2019 do dne 30. 9. 2019. Žalobce přicestoval na území schengenského prostoru, konkrétně do Lotyšska, dne 19. 7. 2019 na základě lotyšského víza s platností od 15. 7. 2019 do 6. 8. 2019 s délkou pobytu 8 dnů. Do České republiky přijel dne 26. 7. 2019, tedy v poslední den platnosti uděleného víza. Tato skutková zjištění správních orgánů žalobce v podané žalobě nezpochybňuje.
16. Žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobce nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna, neboť žalobce se po dobu cca 2 měsíců, konkrétně od 27. 7. 2019 do 30. 9. 2019, nacházel na území České republiky neoprávněně.
17. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč nepřikročil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a setrval na nutnosti uložit žalobci správní vyhoštění. Žalovaný shledal důvody pro uložení správního vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje

na to, že hodnocení této podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.

18. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že celá rodina žalobce žije v Uzbekistánu, žalobce tam vlastní byt, auto, má tam veškeré zázemí. Naproti tomu v České republice nemá žádné vazby, nežijí zde žádní jeho příbuzní, nemá zde žádný majetek (srov. str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
19. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi (srov. str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
20. Pokud jde o skutečnost, že se žalobce sám dostavil na policii k řešení své bytové situace, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tak učinil až po cca 2 měsících nelegálního pobytu v České republice. Soud poznamenává, že žalobce do České republiky přijel v poslední den platnosti víza, ačkoli si byl vědom, že na území schengenského prostoru může na základě víza pobývat pouze 8 dnů ode dne vstupu na něj. Dobu cca 2 měsíců neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce není nízkého věku, je mu již přes třicet let (je narozen v roce 1986), měl by být schopen

uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.

21. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. srpna 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně